

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.35.129/2013/3.szám

A Kúria a Dr. Jobbágy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Jobbágy Krisztina ügyvéd, **cím**, levelezési cím: **levelezési cím**) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek az Ivanovits Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Ivanovits Andrea ügyvéd, **cím**) által képviselt Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve (1095 Budapest, Soroksári út 22-24.) alperes ellen támogatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Szekszárdi Törvényszék 2012. november hó 9. napján kelt 9.K.20.303/2012/6. számú jogerős ítélete ellen a felperes által benyújtott és a Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 4.K.27.032/2013/2. szám alatt iktatott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Szekszárdi Törvényszék 9.K.20.303/2012/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Vidékfejlesztési Támogatások Igazgatósága a felperes kérelmére 2008. április 22. napján meghozott határozatában a felperes támogatási kérelmének helyt adott. A felperes 2010. december 15-én kifizetési kérelmet nyújtott be az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból az állattartó telepek korszerűsítéséhez nyújtandó támogatások részletes feltételeiről szóló 27/2007.(IV.17.) FVM rendelet (továbbiakban: FVM rendelet) alapján. Benyújtott kérelme főlapján 48.126.662 forint elszámolható nettó kiadási összeget tüntetett fel, továbbá a számla- és bizonylatösszesítő „A” betétlapon, valamint „B” betétlapon, illetőleg tételrészletező betétlapon, valamint az árajánlatos tételbejelentő lapon is négy számlát szerepeltetett, köztük az SZ 2010/537. és az SZ 2010/538. számú számlákat. Az elsőfokú hatóság egyéb hiányosság okán kibocsátott

hiánypótlási felhívására határidőben adott válaszában a felperes akként nyilatkozott, hogy az SZ 2010/537. és az SZ 2010/538. számú számlákra nem igényel támogatást.

Az elsőfokú hatóság 2011. április 6. napján kelt 138/1701/95/105/2007. számú határozatával a felperes kifizetési kérelmének részben helyt adott és részére 17.919.087 forint támogatási összeget állapított meg, egyidejűleg a Bizottság 1975/2006/EK rendelet (továbbiakban: EK rendelet) 31. cikke alapján - túligénylés folytán - 3.698.910 forint összegű szankciót rótt ki és a megállapított támogatás összegét ezzel csökkentette. Az elsőfokú hatóság határozatában azzal érvelt, hogy a felperes a mezőgazdasági, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvény (továbbiakban: Etv.) 42.§ (3) bekezdésében foglalt határidőn túl nyújtotta be módosítási kérelmét, így azt figyelembe venni nem lehetett. Ennek következtében az eredeti kérelem alapján fizetendő összeg és a tényleges kifizetés különbözete meghaladta a 3%-ot, mely a túligénylés miatti szankció alkalmazását indokolttá tette.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2011. augusztus 12. napján kelt 138/1701/95/110/2007. számú határozatában az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperesi keresetét az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasította. Elsődlegesen megállapította, hogy az adminisztrációban a felperes szerepeltette a két érintett számlát, azok értéke részét képezte az elszámolni kívánt nettó kiadásnak, a 48.126.662 forintnak. A kifizetési kérelem is ezen négy számlára vonatkozott, függetlenül attól, hogy e két számla mellett a felperes feltüntette a „nem támogatott kiadás” kitételt. Ezt a megjelölést az elsőfokú bíróság egyébként értelmezhetetlen megjegyzésnek tekintette és megállapította, hogy a kifizetési kérelem tartalmát és összecszerűségét az nem érintette, mivel a felperes számszerűen megjelölte a kérelmében az összeget. Egyetértve az alperessel megállapította az Etv. 42.§ (3) bekezdése alapján, hogy a kifizetési kérelem módosítása a benyújtásra nyitva álló időszakon belül kérhető. Ez a perbeli esetben - a FVM rendelet 9.§ (1) bekezdés d) pontja értelmében - 2010. december 15. napjáig lett volna előterjeszthető, a felperes azonban csak ezt követően nyújtotta be a kifizetési kérelem módosítását. Nem értett egyet azzal sem az elsőfokú bíróság, hogy a hatóságnak nyilvánvaló hibaként kellett volna kezelnie a kifizetési kérelem elbírálása során az összecszerűség és az elszámolásnál figyelembe veendő számlák között mutatkozó eltérést. E körben hivatkozott az Etv. 9.§ m) pontjában foglaltakra, amely a nyilvánvaló hiba körébe ezt a tényállást nem sorolja. Rámutatott arra, hogy a kifizetési kérelemből és a mellékleteiből nem lehetett megállapítani, hogy nyilvánvaló hiba állt volna fenn a kérelmezett támogatás

összezszerűségét illetően, mivel a felperes az adminisztráció minden lapján szerepeltette a két vitatott számlákat és az azokhoz rendelt összegeket, a kért támogatás is magában foglalta a két számla értékét. Kiemelte azt, hogy ha az adminisztráció tartalmazta a két számlát, akkor az elszámolni kért összeg nem lehetett „nem támogatott kiadás”, ha pedig a felperes ezt valóban nem kérte volna figyelembe venni, akkor nem kellett volna szerepeltetni a számlákat az adminisztrációban. Rámutatott arra is, hogy az Etv. 9.§ m) pontja a nyilvánvaló hiba, illetőleg annak kijavítása vonatkozásában feltételként tartalmazza, hogy annak hiánypótlási felhívás nélkül kell megtörténnie. A hatóság azonban hiánypótlási felhívást bocsátott ki, melyre válaszolva módosította a felperes a kifizetés iránti kérelmét. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesi felelősséget nem lehetett kizárni az EK rendelet 31. cikke alapján, mert a kifizetési kérelmet és csatolt mellékleteit **V.G.**, a felperesi képviselő aláírta, így észlelnie kellett volna azt, hogy a két számla összegét tényleg nem kívánja az igénylés körében érvényesíteni. E körben irrelevánsnak tekintette a támogatási kérelmet készítő cég adminisztratív hibát magára vállaló nyilatkozatát. Nem fogadta el a felperes azon hivatkozását sem, hogy az Etv. 42.§ (3) bekezdése alapján a módosítási kérelmet „az elsőfokú eljárás során hozott kifizetési döntés kézhezvételéig” lehet előterjeszteni. E körben rámutatott arra, hogy a jogszabályi szöveg ezen mondatrésze az azt megelőző mondatrésszel együtt értelmezendő, és így egyértelmű, hogy a módosításra nyitva álló határidő december 15. napján lejárt.

A felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a jogerős ítélet ellen és kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályokat tévesen értelmezte és ebből eredő téves jogi következtetései vezettek a keresete elutasításához. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Etv. 42.§ (3) bekezdés, 9.§ m) pontját, továbbá a közigazgatási hatósági eljárás szolgálat általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 50.§-át. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem a kérelem beadásakor hatályos rendelkezéseket alkalmazta és értelmezte, és ez vezetett ahhoz, hogy az Etv. 42.§ (3) bekezdését a jogerős ítélet sérti. Állítása szerint a bíróság értelmezése azért téves, mert a kifizetési kérelem benyújtására nyitva álló időszakon belül nem hozható döntés a kifizetési kérelemről és figyelemmel arra, hogy az elsőfokú hatóság a kifizetési kérelmet 2011. április 6-án meghozott határozatában bírálta el, ezért ezen időpontig lehetett volna a kérelmet módosítani. Ehhez képest 2011. január 28-án nyújtotta be a módosítás iránti kérelmét, így az határidőben benyújtottnak tekintendő. Hangsúlyozta, hogy a kifizetési kérelemben is hivatkozott arra, hogy a számla és bizonylat összesítő betétlapon a két számla kapcsán a teljesítési időpontot nem tüntette fel és a

bizonylat azonosító helyett azt jelölte meg, hogy azok nem támogatott kiadások, ezért a hatóságnak módjában lett volna nyilvánvaló hibaként kijavítani a kérelmet az Etv. 9.§ m) pontja alapján. Álláspontja szerint még a hiánypótlás sem zárja ki azt, hogy a hatóság nyilvánvaló hibaként korrigálja a kérelmet, és a két számla értékével csökkentett támogatási összeget vegye figyelembe igényelt összegként.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtott be.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben releváns tényeket megállapította, az alkalmazandó jogszabályokat helyesen értelmezve megalapozott jogi következtetéseket vont le, amikor azt állapította meg, hogy az alperesi határozat törvényes.

A felperes felülvizsgálati kérelmében alaptalanul állította, hogy a jogerős ítélet sérti az Etv. 42.§ (3) bekezdésében foglaltakat, mert nem a kifizetési kérelem előterjesztésekor hatályos jogszabályi rendelkezéseket kellett alkalmaznia a bíróságnak a felperesi kérelem elbírálása tekintetében. E körben kiemeli a Kúria, hogy a felperes a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata iránti keresetében az alperesi hatóság által alkalmazott jogszabályok időbeli hatályát nem vitatta, e körben kifogást nem emelt, így a felülvizsgálati kérelemben ezt már nem is vitathatja, mert ezzel a kereseti kérelem tiltott megváltoztatására kerül sor, illetve olyan kérdésben támadja a bíróság ítéletét, melyről az elsőfokú bíróság kereseti kérelem hiányában nem is foglalhatott állást.

Az elsőfokú bíróság - helyesen - a kifizetési kérelem előterjesztésekor hatályos Etv. 42.§ (3) bekezdésében foglalt rendelkezéseket vizsgálva állapította meg, hogy a felperes módosítási kérelme elkésett. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá ítéletében arra, hogy a 42.§ (3) bekezdésének tagmondatai és a határidő meghatározására irányuló rendelkezései együttesen értelmezendők a FVM rendelet 9.§ (1) bekezdés d) pontjában foglaltakkal, mivel a 42.§ (3) bekezdése kifejezetten azt tartalmazza, hogy a csatolt dokumentumokra nézve „módosítási kérelem a kifizetési kérelem benyújtására nyitva álló időszakon belül” (azaz a perbeli esetben november 2. és december 15. között), „legkésőbb az elsőfokú eljárás során hozott kifizetési döntés kézhezvételéig” nyújthatott volna be. A felperes tévesen állítja,

hogy az utolsó tagmondat (azaz a „legkésőbb az elsőfokú eljárás során hozott kifizetési döntés kézhezvételéig”) a FVM rendelet 9.§ (1) bekezdés d) pontjában meghatározott időszakon túli határidőt jelölhetne és adott esetben ezt kellene a mérvadó időpontnak tekinteni. A Kúria az elsőfokú bírósággal egyet értve arra mutat rá, hogy a jogszabályi rendelkezés helyes értelmezése szerint perbeli esetben a felperes november 2. és december 15. közötti időben módosíthatta volna kérelmét, mivel ez a fő szabály, és ezen időszakon belül lehet figyelembe venni azt a körülményt, ha az elsőfokú döntés meghozatalára – korábban – sor kerül. Ezen időszak utáni időpontban a kérelem módosítására nincs mód, még akkor sem, ha esetleg a kérelem elbírálása ezt követő időpontra esik.

A felperes alaptalanul állította azt is, hogy az általa benyújtott kérelem, illetőleg ahhoz tartozó adminisztráció az Etv. 9.§ m) pontja szerinti nyilvánvaló hibát tartalmazott, melyet a hatóságnak az Etv. 40.§ (1) bekezdése alapján hivatalból kellett volna kijavítania.

E jogszabály szerint nyilvánvaló hiba az ügyfél által benyújtott kérelemben, pályázatban feltüntetett adatok olyan egyértelmű hiányossága vagy hibája, amely a kérelem, vagy a pályázat más adataiból vagy más, a végrehajtási feladatokat ellátó szervezet által közvetlenül elérhető nyilvántartásból származó adatok alapján hiánypótlásra felszólítás nélkül, saját hatáskörben pótolható vagy javítható, kivéve a kérelem hitelességét befolyásoló hiányosság (aláírás, bélyegző lenyomat stb.).

A felperes nem tudott megjelölni olyan kérelmet (kérelemrészt-dokumentumot), mely egyértelműen csak a két számla nélküli kifizetési igényt tartalmazta volna, továbbá arra sem tudott ésszerű magyarázatot adni, hogy ha nem kívánta a két számla (SZ 2010/537. és SZ 2010/538. szám) nettó értékét a kifizetési kérelem körében elszámoltatni, érvényesíteni, akkor miért tartalmazza azt a főlap, az „A” és „B” betétlap is, továbbá miért kerültek benyújtásra a kérelem mellékleteként ezen nettó összegeket igazoló dokumentumok. A kérelem összességében – ahogy erre az elsőfokú bíróság és a hatóság is helyesen mutatott rá – úgy volt értelmezhető, hogy a felperes az általa benyújtottak szerint mind a négy számlát kéri figyelembe venni a kifizetésnél, illetőleg a kifizetési kérelme pontosan e négy számla nettó kiadási összegére, azaz 48.126.662 forintra irányult. A felperes értékelhető magyarázatot sem adott a „nem támogatott kiadások” kitételre, így azt az általa kértek szerint nem lehetett értékelni.

Mindezek alapján a Kúria egyetértve az elsőfokú bírósággal arra a következtetésre jutott, hogy az adott esetben a felperesi kérelem és az ahhoz tartozó adminisztráció körében nyilvánvaló hiba nem állt fenn, hiszen a meg nem magyarázott, a teljes dokumentáció anyagával ellentétben álló, ezáltal értelmezhetetlen kitétel nem

alkalmas annak igazolására, hogy a dokumentáció nyilvánvalóan hibás volt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott a Ket. 50.§-ának megsértésére, azonban e körben érdemi érvelést nem terjesztett elő, ezért a felülvizsgálati kérelem e részét a Kúria érdemben megvizsgálni sem tudta.

A Kúria a fentiek alapján megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban az alperesnek költsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának rendelkeznie nem kellett.

A felperes a költségviselés szabályai (Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdés) és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles megfizetni a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos 1990. XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati illetéket.

Budapest, 2013. június 19.

Dr. Kalas Tibor s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Kincső s.k. előadó bíró, Dr. Rothermel Erika s.k. bíró